

Изведнъжъ небето се покрило съ облаци, затрещъло, и вълшебната гора вече не се виждала. Облацитъ надъ джба се сгъстявали все повече и повече. Една свѣткавица се откъснала отъ небето и се увила на огнено колело около върха на джба. Цѣлата долина се озарила отъ розово сияние. Задухалъ топълъ юженъ вѣтъръ. Закапали капки отъ размръзнатитъ клони. Далече затрещъли попуканитъ ледове на рѣкитъ.

Бедниятъ коларъ тръгналъ къмъ колибата си. Презъ цѣлия пѣть дърветата му се покланяли и снемали предъ него своитъ бѣли снѣжни шапки. Стигналъ въ къщи, въ долината настанало пролѣтъ, а въ колибата на коларя — радостъ. Зачулъ се тропотъ на коне и шумъ на колела. Въ долината се спустнала чудна колесница съ огнени колела и горди бѣли коне. А въ колесницата седѣла хубавица. Спрѣла тя предъ колибата.

— Коя си ти? — зачуденъ запиталъ коларьтъ.

— Азъ съмъ Пролѣтъта. Погледни натамъ!

Бедниятъ коларъ погледналъ въ далечината. Предъ него пѣстрѣли чудни поля. А по тѣхъ се разхождали хора.

— Виждашъ ли тия поля и хора?

— Виждамъ ги.

— Чувашъ ли птицитъ въ долината и въ горитъ?

— Чувамъ ги.

— Всички тѣ благославятъ само тебе. Защото ти запази джба, който имъ даваше животъ и радостъ. Сбогомъ.

Полетѣли отново бѣлитъ коне и отнесли въ огнената колесница Пролѣтъта.

А коларьтъ пакъ останалъ въ долината съ своето еемейство, съ своята бедность и своето щастие.

РЕМБРАНДЪ ВАНЪ РАЙНЪ

бележка

отъ

Николай Райновъ

Холандскиятъ живописецъ и гравьоръ Рембрандъ е единъ отъ най-великитъ художници. Въ „Картина и При-

казка“ сж възпроизвеждани негови живописни творби. Той работѣлъ портрети,

Содома

Св. Севастиянъ